

[Arbejdsministeren]

almindelig retspraksis i Arbejdsministeriet, og som der af min konservative forgænger er truffet beslutninger om, også stærkere, mere præcise beslutninger, end der var tidligere, det vil Det Konservative Folkeparti nu i lyset af Maastricht-Traktaten have taget ud.

Jeg vil gerne sige til hr. Per Stig Møller, at det er et politisk valg, Det Konservative Folkeparti træffer, og det kan man ikke tørre af på Arbejdsministeriets tekniske bistandsberedskab i forhold til at få udarbejdet nogle ændringsforslag. Jeg synes, at det ville klæde Det Konservative Folkeparti at trække de tre ændringsforslag tilbage, for hvis man ikke gør det, vil det betyde, at arbejdsgiverne lige nu er fuldstændig ansvarsfri i forhold til den lovgivning, der har været retspraksis siden 1977. Og jeg må sige, at her skriver Det Konservative Folkeparti mildest talt retspolitisk historie.

Og så til talen om aftaler kontra lovgivning. Det er jo ikke sådan, at fordi der blev vedtaget en dagsorden i november måned, hvor vi sagde, at direktiver kan implementeres via aftaler på arbejdsmarkedet, så skal nationale parlamenter – i dette tilfælde vores eget parlament – sætte deres beslutningskraft ud af kraft og deponere den samfundsudvikling, vi ønsker, hos organisationerne.

Det kan godt være, at Det Konservative Folkeparti vil deponere sin beslutningskraft hos Dansk Arbejdsgiverforening, men jeg skulle hilse og sige, at regeringen ikke ønsker at deponere sin beslutningskraft hos organisationerne. Respekt for organisationerne? Naturligvis, et stykke vej, men der er jo en idé i, at det er minimumsdirektiver, nemlig den idé, at de nationale parlamenter kan vælge, på hvilken måde de vil implementere, og om de vil gøre tingene bedre, end man kunne blive enige om i EU – hvilket jo undertiden er nogle minimumsregler, fordi man ikke kunne nå længere. Det vil vi gerne på nogle stræk, og det vil vi altså også på dette område, samtidig med vi giver muligheden for aftale, hvis parterne ønsker det.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Der kommer jo også en debat efter denne, og derfor skal jeg gøre det kort.

Arbejdsministeren siger, at vi ikke skal deponere samfundsudviklingen hos organisatio-

nerne. Det skal vi naturligvis heller ikke, men vi har en tradition for, at arbejdsmarkedets interne forhold lader vi dem selv ordne. Der er det jo Socialdemokratiets ideologi, at det vil man også blande sig i, og vi ved også, hvilken side man så vil blande sig i.

Men stadig væk har Socialdemokratiet stemt for en dagsorden, der siger, at parterne får mulighed for selv at implementere foranstaltningerne, og det er det, man nu ophæver. Derfor er man i uoverensstemmelse med Folketingets dagsorden.

Om sanktionsbestemmelserne vil jeg sige, at vi mener, arbejdsmarkedets parter er et seriøst forum og har vist det gennem Arbejdsretten, og vi forsvare også Arbejdsretten, når den kritiseres.

Til hr. Peter Duetoft skal jeg sige, at det kan da godt være, hr. Peter Duetoft synes, det er i orden, at lovforslaget er bedre end dagsordenen fra 1992, men jeg tror, der er sket det, at hr. Peter Duetofts parti er kommet til at acceptere disse udvidelser i regeringsgrundlaget og derfor nu hænger på den.

Jeg giver ikke ret meget for, at Dansk Arbejdsgiverforening siger, at det er bedre end det oprindelige. Jamen det har vi jo også sagt; den ros har vi jo præcis givet for to timer siden; men det betyder ikke, at det ikke er værre end EU-direktivet, og det er det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes, idet 58 stemte for, 82 imod.

Ændringsforslag nr. 2 og 3, § 1 med de foretagne ændringer, ændringsforslag nr. 4 om indsættelse af en ny paragraf efter § 1, §§ 2 og 3 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5

forkastedes uden afstemning.

§ 4

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6

forkastedes uden afstemning.

§ 5